

1978 Het veer naar de fabriek

(uit: 'Het rode gevaar')

..... Van de ritten met m'n vader naar de fabriek genoot ik intens. Op de fiets naar ons geliefde 't Hoofd, waar ik was geboren, om daar de veerpont naar de overkant te nemen. Een korte maar ontzettend leuke tocht. Als er een grote tanker in aantocht was, dan bleef de veerpont ronddobberen om het gevaarte, meestal afgeladen met containers, voorrang te geven. De tocht duurde daardoor een paar minuten langer en dat was mooi meegenomen. Halverwege keek ik altijd naar het silhouet van Maassluis, waar de Grote Kerk fier boven alles uitstak, er kwamen elke keer herinneringen naar boven. Aan de rechterkant zag ik de Maaskant waar ik als kind speelde en crosste met een oud brommertje. Aan de linkerkant kon ik in de verte de schuin op de spoorlijn geplaatste flats van de Merellaan zien. Daar had ik in de buurt op school gezeten. Aan de kant van Rozenburg was weinig interessants te zien, alleen een dijk. Daarachter lag het dorp dat door een immens industriegebied was ingesloten.

Mijn vader en ik hadden allebei last van zeeziekte. Als kind ondervond ik al beperkingen bij het spelen. Schommelen was voor mij uit den boze, want zelfs als ik naar een heen en weer deinend kind keek, werd ik al draaiërig en misselijk. Laat staan als ik zelf op een schommel zou plaatsnemen. Pretparken vermijd ik altijd, omdat alle attracties eropuit zijn om je evenwichtsorgaan op het verkeerde been te zetten

zodat je hersenen de vrije hand krijgen om duizeligheid te genereren. Dat betekent voor mij bij voorbaat al vragen om moeilijkheden. Ik spreek ook namens mijn vader. Het deinen van de veerpont had nog net geen invloed op ons wankele gestel. Als het stormde kon de veerpont behoorlijk tekeer gaan, in onze beleving althans. Pa wist dan te vertellen dat we er benedendeks minder last van zouden hebben.

'Hoe lager, hoe beter', adviseerde hij altijd.

Liever stond ik boven aan dek om de frisse wind en zilte geuren van het water goed op te kunnen snuiven. Van de spannende overtocht genoot ik elke minuut en ik vond het jammer dat de vaargeul van en naar Rotterdam niet breder was, zodat de overtocht langer zou duren. De kapitein moest boven in zijn stuurhut een prachtig uitzicht hebben. Regelmatig liep ik tussen de geparkeerde auto's van de ene naar de andere kant om ook een totaaloverzicht te verwerven, want ik wilde niks missen van wat er zich aan alle kanten van de veerpont afspeelde. Zodra de trossen door de bemanning werden uitgeworpen om het schip aan te meren, was de overkant bereikt. Grote draaikolken vormden zich aan één kant van het schip door de op volle toeren draaiende sloopsschroeven. De kapitein hield daarmee het vaartuig vakkundig in bedwang. Heel even voelde je het contact met de wal alsof iemand je een klein duwtje in de rug gaf.....